

Spørgsmaalet om de egentlige repræsentative Pengemidler angaaer, saa ere de netop en virkelig Afgjørelse; i sit Væsen, reducerer Banksejden sig vel til en Anviisning, men vel at mærke til en Anviisning, der er funderet og som ikke støtter sig paa en blot Formodning om, at der paa det Sted, Anviisningen lyder paa, findes Penge, hvorover den, der har udstedt Anviisningen, er berettiget til at disponere; en Anviisning, der er udstedt paa Nationalbanken, er en Anviisning paa en virkelig Formue, der er funderet paa Guld, og som staaer under offentlig Kontrol. Det er denne Betænkelse, jeg har gjort gjældende — idet jeg paa ingen Maade overseer, hvilke Velsindigheder det vilde medføre, ligesom jeg heller ikke overseer, at det hidrører fra en Praxis, som man har vænnet sig til — at ved en hderligere Lettelse af Omsætningsforholdene kunde man blive oversvømmet af en Mængde saadanne Papirer, som i Virkeligheden vare ufunderede Sedler. Man har jo seet, at man har kunnet give blotte anbefalinger for fremmede Lotterier, et saa stoffende Udseende af virkelige Sedler, at man risikerer, at de kunne gaae som saadanne imellem Mand og Mand, og dette vilde jo endnu lettere kunne skee ved Anviisninger, som ikke vare undergivne den særlige Kontrol, som Tilfældet er med de eneste lovlige Repræsentativer, vi have her i Landet.

Ordføreren: Den høitærede Indenrigsministers Fredrag giver mig dog Anledning til en ganske kort Bemærkning. Jeg har ikke tænkt paa at ville unddrage mig en Undersøgelse af Forholdet imellem Anviisning og Bægel, og navnlig med Hensyn til det Spørgsmaal om, hvorvidt Modtageren af en Anviisning skulde have nogen Regres imod Udstederen. Det er netop Sagen ved Anviisningen, at derom afgjør den i og for sig aldeles Intet. Der kan dog Anviisningen skjule sig et Retssforhold, som medfører en Forpligtelse for Udstederen ligeoverfor Modtageren. Den første Modtager af en Anviisning staaer maaskee og vistnok som oftest i et saadant Forhold til Udstederen, at han har et Krav paa, at denne indstaaer ham for, at han kan komme til sin Betaling, men det er ikke Noget, som ligger i

Anviisningen i og for sig. Og netop heri turde ligge et medvirkende Moment til, at der ikke er Fare for, at Anviisninger nogensinde skulde komme til at fortrænge Sedlerne. Vore Sedler ere funderede, som den høitærede Indenrigsminister har kaldt det, og Enhver veed, at de pædblikkelig kunne fordres ombyttede med rene Mønt. Modtageren har slet ikke nødig at undersøge Udstederens Soliditet. Sedler ere Anviisninger, udstedte af en Bank paa sig selv, og de af Nationalbanken udstedte hvile paa et Fundament, der giver fuld Garanti for pædblikkelig rene Betaling. Jeg kan derfor allerede af denne Grund ikke tænke mig, at der skulde kunne fremkaldes den mindste Konflikt med Nationalbankens Ret, selv ved en fuldstændig Cirkulationsfrihed for Anviisninger. Klart er det i ethvert Fald, at hvor stort dette Privilegium end maatte være, saa hindrer det ikke Lovgivningen i at fritage, om det saa skulde være, alle mulige Dokumenter for Stempelafgift.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordfører har misforstaaet mig. Det har ikke kunnet falde mig ind at oplaste Tvivl om, at Udstederen af en Anviisning var ansvarlig for, at Udbetalingsordren blev efterkommet, og at, hvis dette ikke skete, han da maatte være forpligtet til at dække samme; det er jo slet ikke derom, at Taleren er nu. At Anviisninger skulde kunne udstedes paa ustemplet Papir, er ogsaa en Sag, som ikke er bleven ondisputeret, men Spørgsmaalet er det, hvilke Retssforhold der indtræde, naar man imod Anviisningens Natur lader den give eller endossere med Navn, i hvilket Forhold den da indtræder, der har givet saadanne Anviisninger sin Paategning, og da bemærkede jeg, at herved er Anviisningen bleven en Slags Bægel, men uden Bægelret. Det kan, for at jeg skal udtrykke mig kort, ikke siges — hvad den ærede Ordfører vist heller ikke vil paastaae — at et saadant Endossement paa en Anviisning skulde have den samme forpligtende Karakter, som det har at sætte sit Navn paa en Bægel, eller at derved skulde opstaae endog blot en moralsk Forpligtelse for Endossenten til, hvis Anviisningen hverken af den, som havde udstedt den, eller af den,